

Discurs del president de la Generalitat en l'acte "Món local X Referèndum"

Barcelona, 1 de juliol

Moltíssimes gràcies, no només per aquest acte d'avui, sinó de manera molt especial per aquest compromís. És un compromís que us agraiem moltíssim. Us l'agraeixo jo, en nom del Govern, i crec que expresso també el sentiment de milions de persones que avui, una vegada més, quan s'emmirallen en el seu ajuntament, s'hi reconeixen. Avui se senten dignament representats, no només en els interessos del seu dia a dia, sinó, d'una manera especial, en les seves esperances, i, per tant, quan això passa, a mi em produeix una enorme satisfacció i és un veritable honor poder-vos-en donar les gràcies.

Avui, en aquest lloc solemne, un lloc històric, carregat de raó, on durant segles s'hi ha fonamentat la raó, vosaltres ens heu servit, a Parlament i a Govern, el vostre compromís insubornable amb el referèndum. Fa una mica més de dos mesos, el Govern ja ho va fer. Els consellers i conselleres, el vicepresident i jo mateix, vam signar aquell compromís en el Pati dels Tarongers per celebrar el referèndum i, fa poques setmanes, anunciàvem la data i la pregunta per a aquest referèndum.

I avui falten tres mesos perquè aquest compromís el pugui subscriure finalment qui té el dret a segellar-lo: el poble de Catalunya. El poble de Catalunya que, per a nosaltres, són les veritables personalitats del país. Són les personalitats que tenen tot el dret a decidir i que la seva opinió compta. Potser no obre portades ni fa dubtar a algun dels que voldrien que això fracassés, però, per a nosaltres, són les veritables personalitats d'aquest procés. Les que el dia 1 d'octubre emetran la seva opinió amb una arma tan poderosa com és un paper dins d'una urna, amb una creu marcada amb una de les dues opcions, totes legítimes, democràtiques i dignes de representar la voluntat del poble de Catalunya, que és el sí o el no. Que és pel que vosaltres, alcaldes i alcaldesses, esteu treballant, per tots els ciutadans. Per garantir el dret del vot als que volen votar sí i als que volen votar no.

Perquè quan us venen a demanar coses, siguin ajudes socials, ajudes per a l'escola bressol, per a una llar, per a aliments o per a l'expectativa d'obrir un negoci... mai els heu demanat què pensaven sobre el futur de Catalunya. I, en canvi, sabem que tenim un Estat que, en funció de la resposta, de si diem que sí o que no, ens tracta com a ciutadans de primera o de segona. I a això és al que hem de dir prou.

Ens demanen garanties: vosaltres sou la garantia. Perquè ho heu estat en cadascun dels dies que heu estat al front de la responsabilitat dels ajuntaments. O no heu garantit els drets dels ciutadans? És clar que sí. Sou la garantia. Per tant, quan algú demani garanties, que us miri a tots vosaltres. I els dieu: la garantia som nosaltres. La garantia és que amb el referèndum farem el mateix que fem amb la neteja dels carrers, amb les escoles, amb la gent que ho passa malament.

En aquests més de dos mesos ençà des que vam anunciar el compromís del Govern amb el referèndum, hem aconseguit finalment que l'Estat espanyol s'adoni que això va de debò. Que això no era una especulació per veure si fèiem eleccions anticipades al Parlament o si aquell o l'altre sortia més afavorit a la foto, o si acabàvem dividint-nos...Totes aquestes esperances que han tingut que això fracassés, ara s'han adonat que anava de debò. Alguna cosa hem guanyat. I com que s'han adonat que anava de debò, han passat de l'especulació ridícula i de treure conclusions precipitades a l'amenaça. Ara troben motius d'estar preocupats. I per això han passat de riure-se'n, de la befa del nostre compromís, a l'amenaça. Han passat a l'estat d'amenaça, que és la demostració més clara de l'estat de por, que s'ha apoderat de qui creia que ho tenia tot controlat.

Tenen molt de poder, tenen molts de jutges i fiscals, tenen advocats de l'estat, tenen molta diplomàcia (cosa que, per cert, paguem entre tots), tenen molts lobbies econòmics, tenen molts grups de comunicació, tenen clavegueres... i un estat que té tot això es pensa que ho té tot. Però els falla el més important. Hi ha una cosa que no tenen i que no tindran i vosaltres en sou un reflex: la gent. La gent a Catalunya quan surt al carrer i vota, a l'Ajuntament o al Parlament, no surt ni vota allò que defensa l'Estat espanyol. No tenen els vots, no us tenen a tots vosaltres, alcaldes i alcaldesses, no ens tenen a tots nosaltres, ciutadans i ciutadanes. I per això us tenen i ens tenen por. Tenen por del que puguem dir, del que puguem decidir. I, quan això passa, quan un estat fa tot el possible per impedir que les persones ens expressem, no només és la demostració d'una gran impotència i del temor a les decisions que pugui prendre el poble, sinó que sobretot és l'expressió d'un estat que té un problema amb la democràcia. D'un estat que té al·lèrgia i intolerància a les urnes.

I contra l'estat d'amenaça, l'estat d'esperança; contra l'estat de la por, l'estat de dret, que vol dir l'estat dels drets dels ciutadans, entre els quals hi ha el dret més important, el de la llibertat d'expressió i el dret a decidir.

Tenim per tant tots una gran responsabilitat. El món local la té. Perquè aquest no és un moviment de dalt cap a baix, com bé s'han encarregat de recordar-nos aquests

dies que es compleixen 40 anys de les eleccions del 1977; aquest és un moviment de baix cap a dalt. Per això sou importants i per això feu nosa i por. I més que en farem. Perquè, efectivament, el que veritablement és transformador, disruptiu en la democràcia espanyola, és que, per primera vegada, hi ha un procés transformador polític institucional que no ve de dalt cap a baix, que no ve de les personalitats cap a les persones, sinó que ve de les persones cap a dalt. I això és el que veritablement paralitza. I, quan això passa, la resposta que trobeu és l'amenaça, és la por. Ens tenen por.

En aquests tres mesos que ens queden heu de jugar un paper determinant al costat del Govern i del Parlament, però també dels ciutadans. A tots ells, amb el cap ben alt. Amb tots, els que estan a favor i en contra de la independència. Els heu de garantir a tots que podran decidir si volen que Catalunya sigui o no independent. Perquè el senyor Rajoy i el Congrés dels Diputats no ho garanteixen això. Vosaltres sou la base del referèndum perquè en els propers anys els ajuntaments, el món local, que vol dir les persones, sou els fonaments dels anys que tenim dret a construir. I la tria, finalment, que proposem als ciutadans és senzilla: entre arnes o urnes. Entre els arnats de la democràcia, que amb la seva actitud van rossegant el vestit de la democràcia, o les urnes, que són els que reforcen la democràcia i la fan guanyadora. Senzill: o arnes o urnes. I votarem.

Moltes gràcies